

Ιστορίες που ζεις δυνατά

Ελένη Σβορώνου

ΣΚΟΡΑΡΟΝΤΑΣ ΣΤΟΝ ΣΚΟΡΤΠΙΟ

Εικόνες: Βασίλης Γρίβας

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

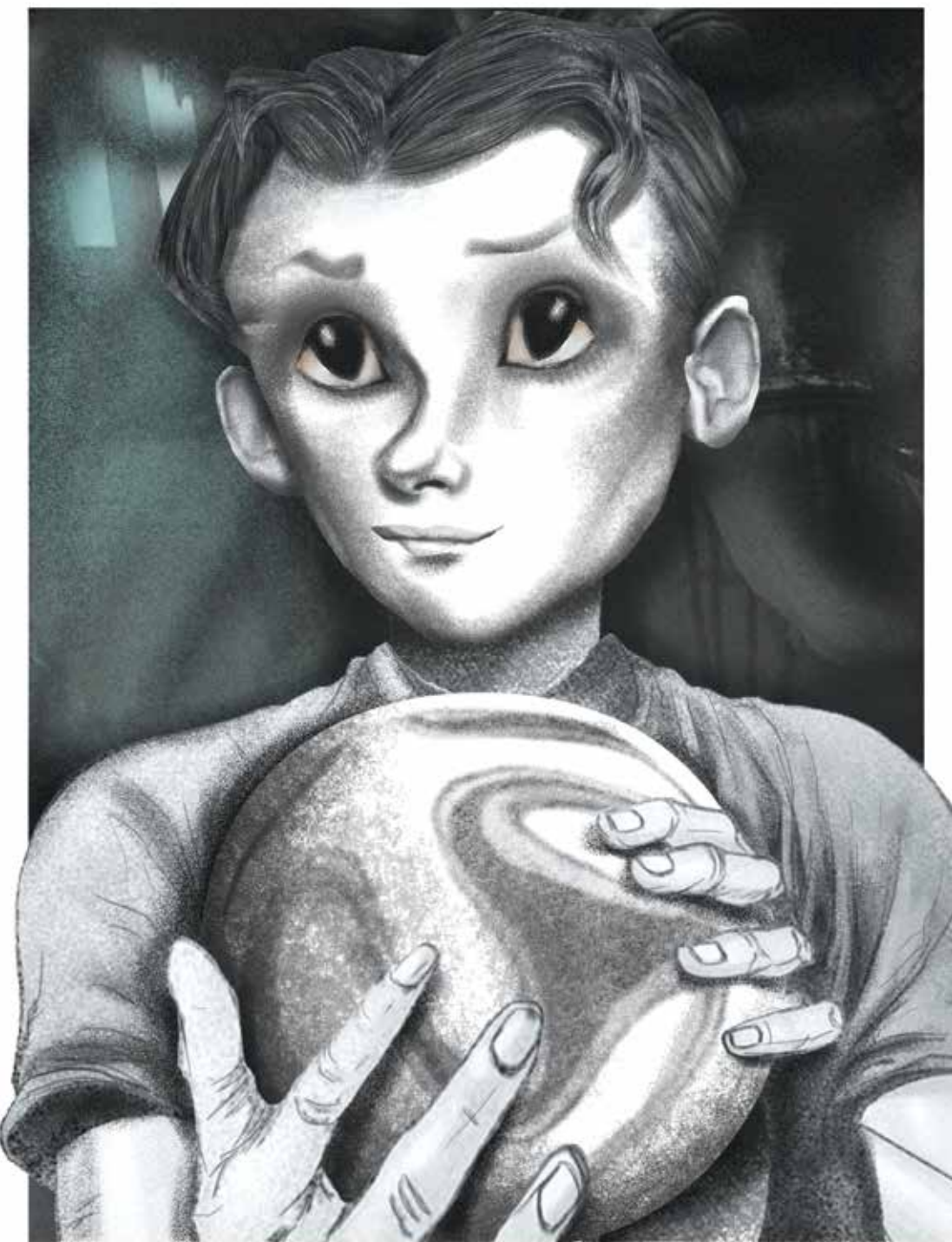

Σκοράρουμε στον Σκορπιό

Άλλοι τα λένε στον κολλητό τους. Άλλοι στον αδερφό τους, αν έχουν την τύχη να έχουν αδερφό και όχι μια Λίλα, άλλοι στη μαμά τους (απίθανο, αλλά υπάρχουν και τέτοιοι τύποι, ο Άλκης, ας πούμε, τα λέει όλα χαρτί και καλαμάρι στη μαμά του, άκουσον, άκουσον) και άλλοι στον μπαμπά τους (πιο νορμάλ) ή και στον φίλο της χωρισμένης μαμάς τους. Κι αυτό κουφό, αλλά συμβαίνει, ιδίως όταν ο αγαπημένος της μαμάς παίζει μπάλα, ηλεκτρονικά ή έστω τάβλι.

Εγώ όμως τα λέω σε σένα, Πελέ. Την μπάλα μου. Ακούς εκεί. Ούτε ο Σπύρος, ο πιο διαβασμένος μπαλαδόρος της τάξης, δεν τον ήξερε τον Πελέ. Ακόμα κι ο μπαμπάς με ρώτησε πού τον

θυμήθηκα τον αρχαίο βασιλιά της μπάλας. Εγώ όμως τον έμαθα τον Πελέ από τον θείο Λεωνίδα, που είναι επίσης αρχαίος. Εβδομήντα πέντε χρόνων, συνομήλικος σχεδόν του Πελέ. Και μέγας φίλαθλος. Ακόμα και τώρα που γέρασε την κλοτσάει την μπάλα κάπου κάπου ο θείος.

Τι έγινε, Πελέ; Γιατί θύμωσες;

Α, ναι. Ξέχασα. Δε σου αρέσει η λέξη «γέρος» για τον θείο. Μύγα στα ασπρόμαυρα πενταγώνια σου δεν ανέχεσαι όταν πρόκειται για τον θείο. Σωστά. Εκείνος μου έφερε δώρο εσένα. Πέρυσι, στα γενέθλιά μου, στις 23 Οκτωβρίου. Σε είχε βάλει σε μια τετράγωνη κούτα Νουνού και σε είχε τυλίξει σε ροζ χαρτί, είχε κοτσάρει κι έναν ροζ φιόγκο, για να με παραπλανήσει. Έπαθα λαλά. Νόμιζα ότι του σάλεψε του θείου. Τόσα ακούς για το Αλτισχάιμερ... Βρε, λες; είπα. Δώρο σε ροζ χαρτί ο θείος Λεώ; Ύστερα από εκείνο το ποδοσφαιράκι και τη φανέλα με στάμπα τη φάτσα μου μέσα σε ένα μεγάλο εννέα, δεν περίμενα τίποτα λιγότερο από εσένα: μία μπάλα μεγέθους 5, κανονική δηλαδή, όχι σαν τις παιδικές, τις 3 και 4 που είχα πριν. Όχι δερμάτινη, αυτές είναι για τους άσχετους, ο μπαμπάς ακόμη νο-

μίζει ότι οι δερμάτινες είναι οι καλύτερες, μιλάμε για ά-σχε-το. Δεν έχει ακούσει το ΡU. Τι να πούμε για τη μαμά... Που όταν εξηγούσα στον μπαμπά τι είναι το ΡU φώναζε από το μπάνιο «Στην Ινδία τις ράβουν, παιδιά, ντροπή, ελληνική μπάλα δεν υπάρχει;». Τρελοκομείο.

Αφού, θυμάσαι, νόμιζα ότι το δώρο ήταν για τη Λίλα. Μπορεί να είχε μπερδέψει τα γενέθλιά μας. Αυτό το Αλτοσχάμερ δεν αφήνει τίποτα όρθιο.

Τον καιημένο τον Λεωνίδα... Του έριξα ένα βλέμμα όλο συμπόνια για το κακό που τον βρήκε και άρχισα να ξετυλίγω προσεκτικά το χαρτί για να το ξανατυλίξω μετά και να πασάρω το κουκλόσπιτο της Μπάρμπι στη μικρή. Κι όταν σε είδα... Αχ, Πελέ μου, θυμάσαι; Σε σφιχταγκάλιασα, σε πέταξα ψηλά, σε έπαιξα στα γόνατά μου, σε έστειλα στον τοίχο, στον καναπέ και τελικά στο κεφάλι της Λίλας, που έβαλε τα κλάματα, κι ύστερα σε πήρα πάλι στην αγκαλιά μου και είπα στη μαμά, που με κεραυνοβόλησε με εκείνο το βλέμμα που στέλνει πάνω από τα γυαλιά της: «Τι έκανα; Κεφαλιά ήταν».

Η βάφτισή σου έγινε επιτόπου. Αφού μέσα στην κούτα είχε μια κάρτα μικρή, άσπρη, σε φα-

κελάκι άσπρο, που είχε γράψει ο θεός με πένα, με τα πλαγιαστά εκείνα γράμματα που γράφουν οι γέ... ήθελα να πω οι μεγάλοι: «Στο ανιψούδι μου που έχει γενέθλια την ίδια μέρα με τον μεγάλο Έντσον Αράντες ντο Νασιμέντο, κοινώς Πελέ!».

Έτσι έμαθα για τον αρχαίο αυτό βασιλιά της μπάλας. Το γκούγκλαρα το ίδιο βράδυ. Ο τύπος έχει βάλει 541 γκολ στη ζωή του. Είναι ο μεγαλύτερος σκόρερ στην ιστορία του ποδοσφαίρου. Μιλάμε έχει σκοράρει 1.281 γκολ σε 1.363 αγώνες. Άριστος στις ντρίπλες, άσος στο ψηλό παιχνίδι, τέλειος στη στρατηγική, δηλαδή εκείνος έκανε παιχνίδι, τέρμα. Εθνικός ήρωας στη Βραζιλία. Πώς λέμε εδώ Κολοκοτρώνης, Καραϊσκάκης και λοιπά. Στη Βραζιλία λένε Πελέ. Το έτος 1958 μ.Χ. η Βραζιλία έπαιζε με την Ουαλία. Στα προημιτελικά του Παγκόσμιου Κυπέλλου. Φαντάσου αγωνία, Πελέ μου. Μια φτωχή χώρα εναντίον μιας πλούσιας. Η Ουαλία είναι στην Αγγλία, που ήταν πάντα πλούσια. Και η Βραζιλία είναι στη Λατινική Αμερική, που ήταν φτωχή. Ο μπαμπάς λέει «όχι ακριβώς φτωχή, αφού είναι μια χώρα με πολλές πλουτοπαραγωγικές πη-

γές...», μπλα μπλα, τελικά ήταν φτωχή ή πλούσια, ρωτάω, και λέει τότε ήταν μάλλον φτωχή, άρα ήταν φτωχή, και τα άλλα μου ακούγονται κάτι σαν «είναι φτωχός αλλά με πλούσια αισθήματα». Οπότε ο προημιτελικός αυτός πρέπει να ήταν σούπερ σημαντικός και για τους δύστυχους τους μαύρους. Όχι, κάτσε, μαύρος είναι ο Πελέ, αλλά οι Βραζιλιάνοι είναι άσπροι. Έτσι δεν είναι; Μη χοροπηδάς εσύ. Μάλιστα, γελάς, ε; Εντάξει, εσύ είσαι και άσπρος και μαύρος, μισά πεντάγωνα έτσι, μισά αλλιώς, γι' αυτό μη μιλάς. Λοιπόν φαντάσου, Πελέ νεότερε, την αγωνία στο ματς. Εγώ νομίζω ότι οι Βραζιλιάνοι θα ήθελαν να τους κάνουν με τα κρεμμυδάκια τους πλούσιους Ουαλούς, με τους βασιλιάδες και τα παλάτια τους. Αμ δε. Έρχονταν ισοπαλία. Στο 66ο λεπτό του ματς ο Πελέ δέχτηκε μια πάσα από κεφαλιά. Σαν αυτή που έδωσα εγώ στη Λίλα. Εκείνος όμως δεν έμπηξε τα κλάματα. Στόπαρε με μαεστρία την μπάλα, την πέρασε κάτω από τα πόδια ενός αμυντικού, σημάδεψε και... γκοοολ!

Με τα κρεμμυδάκια σου λέω.

Με τα κρεμμυδάκια έκανε και τους Γάλλους στα ημιτελικά με 5-2. Και τους Σουηδούς στον

τελικό. 5-2 κι εκεί. Τους πήγε πέντε δύο, που λένε, των Ευρωπαίων.

Όλα αυτά στο Παγκόσμιο Κύπελλο του 1958 μ.Χ. Και να φανταστείς, μπαλίτσα μου, ότι ο Πελέ ξεκινούσε τότε τους αγώνες τραυματισμένος. Ήταν 21 χρονών τότε. Ας είναι καλά ο Αμέρικο, ο μασέρ του, που δεν το έβαλε κάτω. Πήρε την υπόθεση προσωπικά και του έκανε το καλύτερο μασάζ του, για να γίνει το αστέρι καλά. Όχι σαν αυτό που κάνει ο μπαμπάς στη μαμά όταν πιάνεται από το πολύ πλίσσι πλίσσι στο λάπτοπ. Ο μπαμπάς, τον βλέπω εγώ, κάνει πασαλείμματα και μάλιστα βλέπει τηλεόραση πάνω από τους ώμους της μαμάς. Ο Αμέρικο πρέπει να έγινε γλύπτης, καλλιτέχνης, πώς το λένε, να έβαλε όλη του την τέχνη σ' αυτό το μασάζ. Και τον έκανε καλά και μπήκε το αστέρι στην εντεκάδα και πήρε το πρωτάθλημα. Κι ακολούθησαν κι άλλοι τέτοιοι θρίαμβοι, πολλοί. Μεγάλες στιγμές... Τι λες; Θες να δούμε λίγο στο youtube; Να βάλω το Παγκόσμιο Κύπελλο του 1970 στο Μεξικό; Θρυλικό. Έπαιζε η Βραζιλία εναντίον της Αγγλίας. Που είχε βγει παγκόσμια πρωταθλήτρια στο προηγούμενο Κύπελλο, το 1966. Μιλάμε λοιπόν

για ματς γιγάντων, όπου ο τερματοφύλακας Μπανκς της Αγγλίας έκανε φανταστικές αποκρούσεις. Μία απ' αυτές θεωρείται η καλύτερη όλων των εποχών. Τελικά νίκησε η Βραζιλία με 1-0 με γκολ του Γκαρίντσα από απίθανη πάσα του Πελέ.

Μετά το ματς ρώτησαν τον Πελέ πώς είδε τον Γκαρίντσα να έρχεται και του πάσαρε, αφού ο Γκαρίντσα ήταν αρκετά μέτρα πίσω από εκείνον. Και ο Πελέ είπε: Δεν τον είδα, τον αισθάνθηκα

να έρχεται! Έλα να το δούμε, Πελέ μου, έλα να δούμε την πάσα. Φασι φόργουορντ... οχ, φωνάζει η μαμά.

– Έτοιμα τα μακαρόνιααα.

– Έρχομαιiiii, τώρααααααααα.

Εκεί που ντριπλάρει, που λες, ο Έντσον Αράντες ντο Νασιμέντο και περνάει τέσσερις αμυντικούς, τακ, τακ, τακ, τακ, περνάει την μπάλα μέσα από τα πόδια τους και σκοράρει πάλι ο μεγάλος. Γκοοολ. Με το Μεξικό έπαιζαν τότε. Δικό τους πάλι το κύπελλο. Το 1962. Ο ίδιος ο Πελέ είχε τραυματιστεί πάλι και δεν έπαιξε στον τελικό αγώνα με την Τσεχοσλοβακία. Αλλά είχε στρώσει τον δρόμο. Από την εξέδρα είδε την ομάδα του να κάνει σκόνη τους Τσεχοσλοβάκους και να σηκώνει το κύπελλο.

Πολύ ηρωικό, ε; Τραυματίας, να τα έχεις δώσει όλα, και να κατευθύνεις από την εξέδρα τη νίκη. Έτσι, έτσι.

Έλα να το κάνουμε replay σε slow motion. Ο πρώτος αμυντικός, ντριπλάρουμε, ο δεύτερος, μέσα από τα πόδια του πέρνα, ο τρίτος, γλίστρα, Πελέ μου, ο τέταρτος και οοοχ. Πέφτω. Το γόνατό μου. Κυλιέμαι, φύγε, τηλεκοντρόλ, από εδώ,

δεν είσαι στο πλάνο, οοοχ, πονάω. Μαζεύονται γύρω μου όλοι. Καλά είμαι, μη νοιάζεστε για μένα, συνεχίστε, παιδιά, συνεχίστε. Οοχ. Με μεταφέρουν για τις πρώτες βοήθειες. Αλλά εγώ δεν παίρνω τα μάτια μου από το παιχνίδι. Τραγουδώ τον ύμνο της Βραζιλίας. «Σε γνωρίζω από την όψη, Βραζιλία μου καλή, σε γνωρίζω από του Ρίο το καρναβάλι το καλό...» Μπαίνει ο αντικαταστάτης μου. Του κάνω το σήμα της νίκης. Είμαι η καρδιά της ομάδας. Κουτσαίνω. Αλλά αξίζει τον κόπο.

– Τρώμεεεεε.

– Έρχομαιiiii.

Στις 23 Οκτωβρίου λοιπόν γεννήθηκε ένας μεγάλος ήρωας.

Εκείνος και εγώ.

Στις 23 Οκτωβρίου μπήκες στη ζωή μου.

Σκορποί. Αυτό είναι ζώδιο. Με τις δαγκάνες του, το δηλητήριό του, με τα όλα του. Φαντάζεσαι τον Πελέ να ήταν Παρθένος; Με τίποτα. Τα πάντα εν σοφία εμήησε, που λέει και η γιαγιά. Τίποτα δεν είναι τυχαίο, ρε παιδί μου.

Πελέ μου, το μόνο όνομα που θα σου ταίριαζε είναι αυτό. Άσε που η λέξη αυτή είναι στρογγυλή. Λες Πελέ και σου έρχεται στον νου ένα

στρογγυλό. Αυτό εννοώ. Ενώ λες Μαραντόνα, ας πούμε, και σου έρχεται στον νου ένα... τετράγωνο νομίζω. Τι λες; Κι όταν λες Μέσι εμφανίζεται αμέσως μπροστά σου μια μικρή ευθεία, μικροκαμωμένη όπως ο Λίο, με ένα σημαδάκι στη μέση. Μια μικροσκοπική μπάλα.

Εντάξει, χοροπήδα, αλλά όχι πάνω στο γραφείο μου, γιατί μου ανακατεύεις τα βιβλία και έχω διαγώνισμα Ιστορίας αύριο, και άσ' τα να πάνε, έχω επανάληψη ως τη σελίδα 67 από το μπλε βιβλίο. Και ως τη σελίδα 40 από το καφέ.

Αου! Μη μου δίνεις κεφαλιά απροειδοποίητα, γιατί θα χρειαστώ κι εγώ μασάζ.

Πελέ μου, όμως να ξέρεις σ' ευχαριστώ πολύ που ήρθες στη ζωή μου. Κανείς δεν ξέρει τη σχέση μας. Κανείς δεν ξέρει πώς μου μιλάς με τα γκελ σου και τις εκφράσεις σου και τα γέλια σου και τους θυμούς σου. Το σχήμα σου, το μέγεθός σου, το δέρμα σου, οι κινήσεις σου, όλα είναι τόσο εκφραστικά απάνω σου.

Μιλάς και μόνο εγώ σε ακούω.

Μιλώ και μόνο εσύ με ακούς.

Μυστικέ μου φίλε, για πάντα φίλοι, ε;

Ιστορίες που ζεις δυνατά

Ένα αγόρι που αγαπάει το ποδόσφαιρο τόσο, που μιλάει με την αγαπημένη του μπάλα, τον «Πελέ».

Ένα πρωτάθλημα σχολικού ποδοσφαίρου για όλη τη γειτονιά με στόχο... τη «σφυρηλάτηση» καλών σχέσεων, μια ιδέα της θεολόγου του γυμνασίου! Άκου τώρα! Αφού για να παίξεις μπάλα θέλεις μια γερή δόση μίσους για την αντίπαλη ομάδα! Και πάνω στον πυρετό της δόξας, έρχεται μία μοιραία απώλεια! Χάνεται ο «Πελέ». Χωρίς αυτόν το αγόρι δεν μπορεί ούτε να τρέξει...

Μια ιστορία με πολλή μπάλα, αλλά και με αρκετά πλονζόν στο γήπεδο των φόβων μας, και ιδίως του φόβου της αποτυχίας.

Μια σειρά που απευθύνεται σε όσους αποδέχονται τη δική τους διαφορετικότητα αλλά και των άλλων, σε όσους θέλουν να ανήκουν κάπου ή απλά να εκφραστούν, αλλά κυρίως σ' εκείνους που θέλουν να ζουν δυνατά.

από 10 ετών

ISBN: 978-618-03-0833-4

9 786180 308334
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ 80833